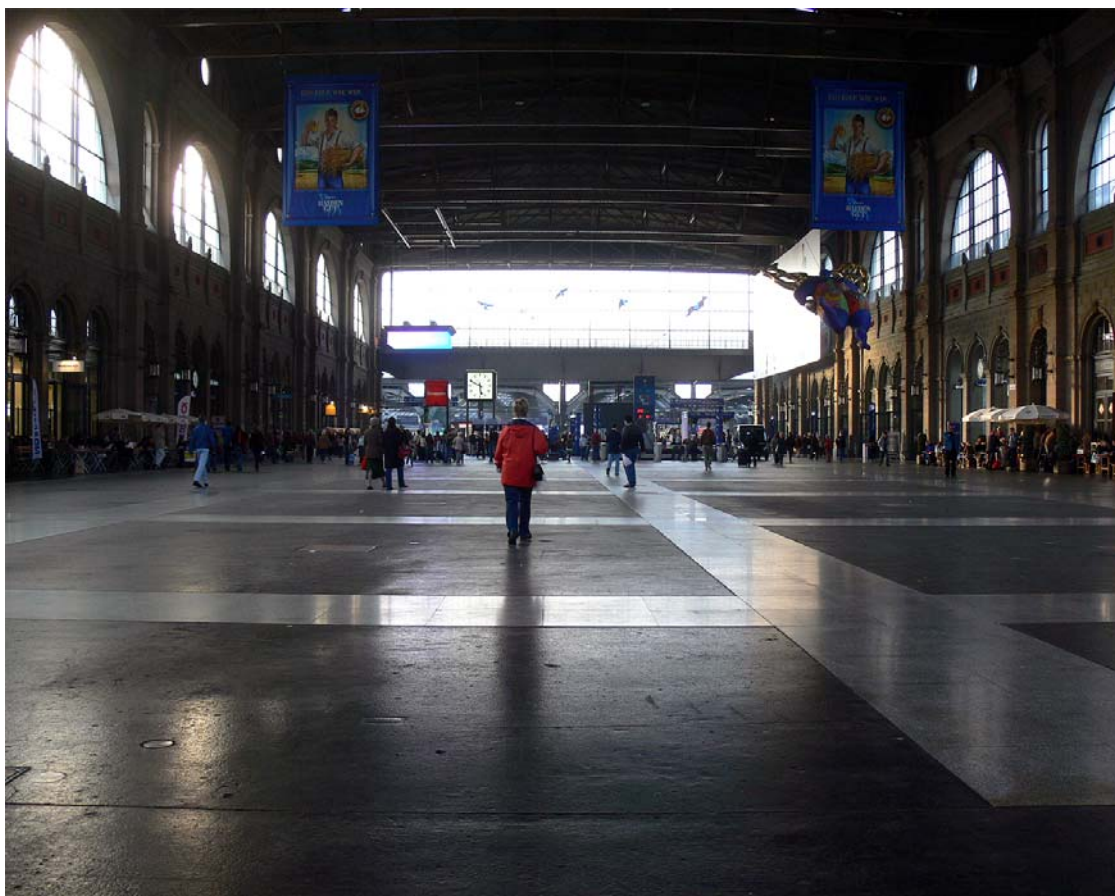

SRBI VOLE DA CITAJU !

Moj radni dan pocinje ovako: budim se oko 06.30, ukljucim TV, pogledam program, koji se u to vreme emituje, izlezavam se do 07.00, onda lagano ustajem, odlazim u kupatilo, oblacim se, skuvam sebi kafu, koju pijem gledajuci jutarnji program dalje. Negde oko 7:50 upucujem se prema zeleznickoj stanici, koja je udaljena od mog stana nekih 8 minuta laganog hoda. Pokupim neke od gratis novina, uskacem u voz. Dok prelistam novine i procitam za mene interesantne clanke, voz je vec na glavnoj zeleznickoj stanici u Cirihu. Odlazim do kioska i onako iz navike prelistam „Vesti“, ustvari pogledam naslove i tekstove o aktivnostima dijaspore u Svajcarskoj. Sve u svemu uspem to da obavim za nekih 2 – 3 minuta. I tako iz dana u dan.

Medjutim, pre dva dana dozivim nesto sto me navelo da napisem ovu pricu.

Dok sam listao „Vesti“, primetih pored mene jednu zenu, koja takodje uzima „Vesti“. Pri tome, mi njeno ponasanje izazva radoznalost. Pogledah je onako iz prikrajka, kako novine vesto izvlaci iz rafa, skrivajuci se iza njega i bacajuci pogled prema prodavcima. Oni koji poznaju glavnu zeleznicku stanicu u cirihu, znaju da se na gornjoj platformi stanice, odakle

kreću internacionalni vozovi, pored prodavnica kobasica i drugih specijaliteta, nalazi i jedan kiosk ili bolje reci prodavnica novina. Zbog velikog broja kupaca, koji ujutro nahrle na kiosk, prodavci su neprestano zauzeti kasom i naplatom, tako da ne stizu ni glavu da podignu, a kamoli da kontrolisu sta kupci sve rade.

Zena u crnoj jakni i crnim pantalonama, sa kratkom crnom kosom, otprilike nesto starija od 50 godina, kako vec rekoh, vesto vadi novine iz rafa i prelazi za drugi raf, pretvarajuci se da gleda neke casopise. Istovremeno savija one „Vesti“ i obaziruci se levo i desno, pa ponovo prema prodavcima, napusti laganim korakom kiosk, ne pomisljajuci da ju je pri tome bilo ko video. Njena „kupovina“ novina je tako dobro izvezbana, da sam sasvim siguran da joj to nije prvi put. Krenuh i ja dalje prema tramvaju i opet naletoh na nju. Umalo se ne sudarismo. Nije reagovala, jer ona mene ustvari nije ni videla...Htedoh da joj dobacim da se novine placaju, al' neizustih nista. Nesto u meni je bilo jace od mene. Pomislih, pa dobro, sta i ako nije platila novine. Nece Svajcarska propasti zbog toga, a ona ce nesto mozda i nauciti...I tako je izgubih iz vida. Otila je u pravcu koji je za mene ostao nepoznat...

Sutradan, nadajuci se da cu ponovo imati mogucnost da prisustvujem ovoj « kupovini » novina, ponovo u isto vreme kao i prethodni dan nacrtaoh se ispred istog kioska. Nema je, konstatovah pomalo razocaran. Mozda je « kupovinu » vec obavila ili danas ne ide na posao. Okrecem se u krug u nadi da ce ona odnekud naici. Ali nje nema...I bas tada kada sam izgubio i poslednju nadu da cu imati tu sreću da ponovo prisustvujem kradji necega vrednog svega 3.- Franka, primetih jednog coveka kako munjevitom brzinom izvlaci iz rafa « Vesti » i to ne jedan primerak, vec dva. Jedan za drugim savija u rolnu izvezbanim pokretima, prilazeci bez ikakvog straha, stida ili nekog drugog osecaja, sledecem rafu i razgleda casopise, koji ga uopste ne interesuju. Laganim korakom ubrzo zatim udaljio se od kioska.

EU ukida vize
gradjanima Srbije.....Od
19. Decembra gradjani
Srbije mogu putovati u
Evropu bez viza...

Iako sam se pripremao za ovo, bio sam zatecen. Ocekivao sam onu zenu u crnom. Prizeljkiavao sam da ponovo vidim, kako se skriva iza rafa, kako uzima „Vesti“, kako se mesa sa drugim kupcima i kako lagano, ali sigurno napusta prodavnicu u njoj poznatom

pravcu. Zamisljao sam kako dolazi na posao, verovatno u neki hotel ili neku prodavnicu gde radi kao cistacica i kako za vreme pauze sa svojim kolegicama cita i diskutuje o onome sto „Vesti“ pisu tog dana. Bio sam u potpunosti ubedjen u to da njene kolegice znaju kako ona „kupuje“ novine. Siguran sam da im to ne smeta, jer tako i one uz pomoc nje dolaze do informacija. Eto tog dana na primer doneta je odluka da se Srbiju ukinu vize. Pa zar nismo dugo i predugo cekali na taj trenutak. U mojim mislima vidim njenu sreću dok cita kolegicama clanak. Cujem komentare: „Dosta je bilo vise muke i patnje sa tim vizama. Nego sta cemo sada ? Sada ce da nahrle nasi iz Srbije. Mnogo je tamo bede i sirotinje, mnogo je rodbine. Svi oni ce hteti negde da odu, da se izvuku iz svoje svakodnevice. Vec se raspituju da li mogu da dodju i da im nadjemo neki posao, a ne znaju da i mi jedva prezivljavamo. Svakog dana sa strepnjom odlazimo na posao, jer se nikada ne zna kada sef moze da te pozove na razgovor i uruci otkaz...“ Cujem ovaj razgovor, iako nisam medju njima.

I dok tako razmislim videh kako se onaj covek sa „Vestima“ ispod miske spusta niz stepenice. „Za koga je uzeo one druge novine?“, pitao sam se. Mozda za zenu u crnom, pomislih onako za sebe. A mozda se njih dvoje uopste i ne poznaju, vec imaju samo zajednicki nacin „kupovine“ informacija...

Razmisljajuci tako stigoh do mog biroa, bogatiji za jos jedno saznanje, a to je da „Srbi vole da citaju novine“. Mozda ste pomislili da cu umesto „citaju“ napisati nesto drugo...Necu, iz inata.

Radenko Simic